

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οί 12 μήνες: 'Ιανουάριος, εἰκὼν ὑπὸ *Στεφάνου Ξενοπούλου*, ποίημα ὑπὸ *Γεωργίου Σουρή*.
 Τὸ 'Οκταήμερον, ὑπὸ *Γρ. Ξ*.
 Τὸ Νόσημα μιᾶς βασιλίσσης παραμορφούμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὑπὸ *Ἄντ. Μηλιαράκη*.
 "Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα *Μαυρικίου Γιοκάι*, μετ' εἰκόνων, μετὰφρ. *Ν. Ἐπ.*
 'Αθηναϊκοὶ Περίπατοι, ἡ ὁδὸς 'Ερμού ὑπὸ *Γ. Βάκου*.
 Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακόττες, συννέτα ὑπὸ *Ι. Γροντάρη*.
 'Η Φωτογραφία τοῦ 'Υπολοχαγοῦ, διήγημα. *Χρονικά*.
 Ζητήματα καὶ 'Ερωτήσεις.
 Δάνειον Πνεῦμα.
 'Η 'Αλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προδεχῆς: 'Η Λαογραφία τῆς Λέσθου ὑπὸ *Ν. Γ. Πολίτου*.—'Η φωλεὰ τοῦ ἀετοῦ, διήγημα τοῦ νορβηγοῦ *Βγιόρτσων*.—'Η στοιχειωμένη μηλιά, ποίημα ὑπὸ *Γ. Δροσίνη*.—Τραγουδάκι ὑπὸ *Κωνστ. Μάνου* κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «*Εἰκονογραφημένην 'Εστίαν*»: Πρὸς τὸν κύριον *ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ*, διευθυντὴν τῆς «*Εἰκονογραφημένης 'Εστίας*» 'Αθήνας.

ἐνεφανίσθη, δηλαδὴ ἐπήδησεν ἕνας νέος. Εἶχεν ἐρυθρὰς παρειάς, ζωρὰ μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά πίπτοντα μέχρι τῶν ὤμων. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὸν βλέπω ἀκόμη. Ἐνδυμα ἐρυθρὸν χρυσοκέντητον με κουμβία ἀπὸ ρουβίνια τὸν καθιστᾶ ἀκόμη περισσότερο κομψόν. Εἰς τὴν δεξιάν κρατεῖ χρυσοῦν ξίφος.

— Δὲν ἔχεις κακὸ γούστο — διέκοψε γελῶν ὁ πατήρ — ἀγγελουδί μου, ἐξακολούθησε.

'Η Ἔρτσα ἐδίστασε τόρα ὀλίγον, ὡς νὰ ἤθελεν ἐδῶ ἐκεῖ νὰ παραλείψῃ κάποιαν λεπτομέρειαν.

— Καὶ ἔπειτα — ἐξηκολούθησεν ἦλθαν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς ἡμᾶς τοὺς δύο — διότι ἡ Ἰλόνκα εἶχε φύγει ἀμέσως, εἶχε χαθῆ. Ὁ νεανίας ἦλθε πρὸς ἐσὲ καὶ σὲ ἐφίλησε ἐγκαρδίως, καὶ ἔπειτα ἦλθε πλησίον μου, ὑπεκλίθη. . .

'Η Ἔρτσα ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα καὶ ἤρχισε νὰ κατατρώγῃ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπωμίου τῆς.

— Καὶ τότε; . . . Τί τρώγεις τὸ φρέμα σου;

— Καὶ τότε ἐξύπνησα! ἔσπευσε νὰ τελειώσῃ ἡ Ἔρτσα. Ὁ πατήρ τῆς ἐγέλασε, διότι ἐνόησεν ὅτι ἡ κατεργάρα ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸ λοιπὸν τῆς ἱστορίας.

— Καὶ τόρα ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ σειρά σου, Ἰλόνκα. ἠθέλα νὰ μάθω ποῦ ἦσουν τὴν ὥραν ποῦ ἡ Ἔρτσα ἐβλεπε τὸν μνηστῆρά τῆς. . . Εἶσαι ἡ μεγαλύτερα καὶ πρέπει νὰ ὑπαγδρευθῆς πρώτη. Λοιπὸν ὀμίλει. Δὲν

γελῶμεν πλέον. Ἐλα, κάθησε εἰς τὰ γόνατά μου καὶ μὴ μου κρύψῃς τίποτε. Ἦσυχα, Ἔρτσα, ἄλλως σὲ κλείω εἰς τὸ σκοτεινὸν δωματίον. . . Ἀλλὰ λέγε λοιπὸν, παιδί μου.

Καὶ ἐφίλησε τὴν θυγατέρα τοῦ ἠπίως, διὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ περισσότερο τῆς Ἔρτσας, τὴν ὁποίαν ὡς εἶπομεν ἐδέχετο μετὰ κολάφους.

'Η Ἰλόνκα ἀνέλαβε θάρρος, ἐπὶ τέλους ἤτένισε μακρὰν μετὰ τοὺς ὄνειρώδεις ὀφθαλμούς τῆς καὶ σταυρώσασα ἐπὶ τῶν γονάτων τὰς χεῖρας, ἤρχισε τοιοῦτοτρόπως:

— Μοῦ ἐφαίνετο πῶς εὐρισκόμουν σὲ πολὺ γλυκὸν ὕπνο, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἕνα τραγουδι θαυμάσιο μετὰ ἐξύπνα ἀπὸ τὸ ὄνειρό μου. Ἄκουσα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐνθύμησις μου ἐπανήρχετο

καὶ ἀνεγνώριζα τὸ προσφιλὲς μου τραγουδι τὸ ὁποῖον ἤκουσα μιὰ φορὰν εἰς τὰ βουνὰ πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, καὶ ποτὲ πλέον ἔκτοτε.

— Εἶνε τὸ τραγουδι:

Πέτα, πουλάκι, πέτα

Στὸ παραθύρι τῆς. . .

εἶπεν ἡ Ἔρτσα.

— Σιωπὴ λοιπὸν, εἶπεν ὁ πατήρ κλείων τὸ στόμα τῆς μικρᾶς φλυάρου — ἄφησε τὴν ἀδελφήν σου νὰ μιλήσῃ.

— Ὅταν ἀνοιξᾶ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐκύταξα τριγύρω μου εἶδα ὅτι εὐρισκόμην εἰς μίαν καλύβην.

— Εἰς ἕνα σπῆτι ἴσως, ἐδιόρθωσεν ὁ κ. Φάρκας.

— Ὅχι εἰς μίαν ἀληθινὴν καλυβίτσα, γυμνή, σὰν ἐκεῖνες ποῦ ἔχουν οἱ ποιμένες μας. Ἡμουν ἄρρωστη, δὲν ἤμποροῦσα νὰ κινηθῶ καὶ ἐδιψοῦσα πολὺ. Ἐζήτησα νερὸ καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις μου μιὰ γραῖα χωρική ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, πλησίον τῆς ἐστίας ὅπου ἐκτύπα τὸ βούτυρον, καὶ ἦλθε καὶ μοῦ ἔφερε νερὸ ἐντὸς ζυλίου ἀγγείου.

Μοῦ ἔδωσε νὰ πιῶ, ἐθώπευσε τὸ πρόσωπόν μου καὶ μ' ἐφίλησε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡμουν παγωμένη. Ἐκεῖνη ἐξεκρέμασε τὴν γοῦναν τῆς, μ' ἐσκέπασε μετὰ ἀληθῆ στοργὴν καὶ ἔπειτα μετὰ ἐξαναφίλησε.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

'Ο γνωστότερος, ὁ κεντρικώτερος, ὁ μᾶλλον ἰδιόρρυθμος, ἐντελῶς ἰδικῆς του ουσιογνωμίας καὶ ὁ μᾶλλον συχναζόμενος ἀθηναϊκὸς δρόμος. Νὰ προσθέσετε ἀκόμη, ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὸν σύμμικτον πολιτισμὸν τῆς πρωτεύουσας, κρᾶμα παράδοξον ἀρμονίας, ὅπου ἡ βαρβαρότης συγκρούεται μετὰ τὸ φῶς τῆς ἐξημερώσεως, ὅπου ὁ ἀνατολισμὸς ὁ χονδροκομμένος, ὁ λιπαρὸς καὶ ὁ βορβορώδης, εἶνε εἰς ζωηρὰν ἀντίθεσιν μετὰ τὸν ἐξευρωπαϊσμὸν, τὸν λεῖον, τὸν ἀπαλόν, τὸν ψυχροδημιουργὸν καὶ τὸν καλαίσθητον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο, ἀκριβῶς δι' αὐτὴν τὴν συνταύτισιν τῶν ἀνομιῶν, τὸσον ἰδιόρρυθμος, τὸσω πρωτότυπος καὶ τὸσον ἐξωτικός.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Πειραιῶς ἀκάθαρτος καὶ κακομοίρης, μετὰ μισογχαλασμένα, μετὰ μισογχεμισμένα σπιτάκια, διὰ νὰ χαριετίσῃ οὕτω τὸν διὰ πρώτην φορὰν βλέποντα τὰς Ἀθήνας ἐπισκέπτην ὡς γνήσιος ἀνατολίτης καὶ προχωρεῖ καὶ ἀνεπίσπεται, ἀφοῦ διαφύγουν τὰ μικροκουρεῖα, ἡ ταβέρναις, τὰ χάνια, τὰ σαγματοποιεῖα, τὰ ἀγούρια, οἱ σταῦλοι, τὰ τενεκετζιδικα, τὰ ἐμποροαμπατζιδικα, τὰ τσαρουχάδικα, τὰ παλαιοπωλεῖα, ἕνα κομμάτι ἐβραϊκῆς μόλις διαφαινόμενον ἀριστερᾶ, μιὰ γωνία μαυρισμένης ἐργατικῆς συνοικίας δεξιᾶ, καὶ ἐκτυλίσσεται καὶ προχωρεῖ μετὰ περισσότερο φῶς, μετὰ περισσότεραν καλαίσθησιν, ἥδη εὐρωπαϊκὸν κατὰ τὸ ἦμισυ, ἀγγλοπρεπῆς κατὰ τὸ ἐν τρίτον, μετὰ τὸν σταθμὸν τῆς ὑπογείου σύραγγος, μετὰ σπῆτια κανονικώτερα, μετὰ σπῆτια εὐπροσωπώτερα, μετὰ ξενοδοχεῖα ὄχι πλέον χάνια, ἀλλ' οὔτε καὶ ξενοδοχεῖα, μετὰ ζαχαροπλαστεῖα τῆς γνησιωτέρας παλαιᾶς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ τὸ ὡς σταλακτικῆς κἀντιο καὶ τοὺς δυσπέπτους μπακλαβάδες καὶ τὰ μελισταγῆ τρίγωνα, ἀλλὰ καὶ τῆς νεωτέρας ζαχαροπλαστικῆς κατ' ὄχραν μόνον καὶ ἀδεξίαν ἀπομίμησιν, μετὰ τούτῃς καὶ σακχαροπήκτους φανταζῆ ἀγαλματίων καὶ μνημείων ἀρχαϊκῶν καὶ πύργων καὶ πυργίσκων, ἀλλὰ μετὰ περισσὴν ρυπαρότητα, ἀλλὰ μετὰ ἐλίγην καὶ ἄλλα καθαρὰ ὡς κέντρα ἐργατικὰ, ὅπου ὁ ἐργάτης ἀκολουθῶν τὸν συρμὸν, τρέχει τώρα καὶ αὐτὸς νὰ προμηθευθῇ τὴν τούρταν του, κατὰ τὰς ἐορτὰς οἰκίῳν ἢ φίλων, ἢ ν' ἀγοράσῃ τὰς περιφρήμους ὡς μέσα στὰς βιτρίνας τῶν τιτοφοροῦνται, πράγματι δὲ σκαιᾶς καὶ ἀκαλαισθήτους, ἀνοδοῦμας ὄχι πλέον ἀπὸ ἄνθη, ἀλλὰ ἀπὸ κόκκιτα ὡς ἐπὶ πινακίδων τυπωμένων ἀναγράφεται κομποαστικῶς — καὶ τόρα ἐπὶ μᾶλλον εὐπρεπῆς, ἀφοῦ ἀφήσῃ ὀπισθὲν τοῦ τὴν ὁδὸν Ἀθηναῶν, τὴν πολυθρόνον, τὴν αἰωνίως ἀπὸ κάρρα διασχιζομένην καὶ ἀπὸ βαγόνια τῶν τραβαῦ ἀνερχόμενα, τὴν βομβοῦσαν ἀπὸ κραυγᾶς, τὴν ἀπηχοῦσαν ὀρυγὰς ἀμαξηλατῶν καὶ ὕβρεις ἀγιοσπαίδων, μᾶς ἐπιδεικνύεται μετὰ τὰς ὑψηλὰς οἰκίας, μετὰ περίκομψα καταστήματα, φαρμακεία νοικοκυρευμένα, ἐργαστήρια στρατιωτικῶν στολῶν, ἐμπορικὰ πλοῦσια τοῦ λούσου καὶ τῆς μανιφατούρας, ἐμπαιρικὰ ἀσποροροῦχων, ὁ Λα-

μπάρμπερας, έντευθεν αὶ δύο στοαὶ κάτι ποῦ ένθυμίζουσι τὰς κομψὰς ἐκείνας γωνίας τῶν παρισινῶν βουλεβάρτων, ἔπειτα ἄλλα μέγαρα πανύψηλα καὶ μετ' ὀλίγον στόπ! ὁ δρόμος ἀνακόπτει διὰ μίαν στιγμὴν τὴν εὐθυγραμμίαν του, τὴν πρὸς τὰ πρόσω ἀνέλιξιν του, οἰονεὶ μετ' εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ ένθεν κἀκεῖθεν παραμερίζει, ὑποχωρεῖ, διαφεύγει πρὸ τοῦ βυζαντινοῦ καίσκου τῆς Καπνικαρέας μετὸ κεραμόχροον χρῶμά του, τὸν τρούλον του τὸν ταπεινόν, τὰ στενὰ καὶ ἀψιδωτὰ παραθυράκια του καὶ τὸ μετριόφρον κωδωνοστάσιόν του.

Ἐπειτα διανοίγεται εὐρωπαϊκώτερος, τέλειος πλέον παρισινὸς καὶ εὐρύνεται ἀνετώτερον καὶ φωτίζεται ἀπλετώτερον καὶ χρωματίζεται ποικιλώτερον καὶ βαίνει ὀλονέν πρὸς τὴν καλαισθητὸν πολυτέλειαν, πρὸς τὴν ἄσφογον κομψότητα, ὅλος πλοῦτος καὶ εὐμάρεια, εἰς προθήκας βαρυτίμων ἐκθεμάτων, ὅλα τὰ εἶδη τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, ἀπὸ τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν ταπήτων καὶ τῶν μαλλίνων ἐπιστρώσεων καὶ τῶν παραπεταμάτων ἕως τὰ ἐλαφρὰ πτίλα τῶν πιλικίων, τὶς ἀτλαζένιαις καὶ τὶς μεταξέναις γαρνιτούραις, τὶς κορδέλλες καὶ τὶς κορδέλλισσες, τὰ χειρόκτια καὶ τὰς περινημιδας,

τοὺς στηθοδέσμοις καὶ τὰ μποὰ, τὰ ἀρώματα καὶ τὰ τεχνητὰ ἄνθη, εἰς θερμῶδες καὶ ἀένανον ποδοβολητόν, εἰς φωνασκίας, εἰς παράπονα, εἰς σπατάλην χρήματος, εἰς κρυφομλήματα, ματιές, νάξια καὶ πείσματα μετὸν συρτήν τὴν λιγυφθογγὸν ὀμιλίαν τῶν ἐμποροῦπαλλήλων, ἄνω κάτω, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μέσα καὶ ἔξω, συνήθως μετὰ παζάρι κατὰ τὸν ἐδραϊκὸν τρόπον, σπανιώτατα μετὰ πρί-φίξ. Ποῦ καὶ ποῦ κἀνένα ἰδιωτικὸν κουπέ ἀποστίλθων ἢ ἄμαξα λανδῶ ἐπ' ἐνοικίῳ ἢ προστυχοδιωτρία μετὰ ἴππους κατεσκληρότας, συνηθέστερον πεζοπορία, αἰθεροπορία μετὰ καλλονὰς προκληητικὰς, τακερὰ βλέμματα, μετὰ ἀκκισμούς, μετὰ μειδιάματα, μετὰ γοργοτρέξιμον, μετὰ σιγαλοπερπάτημα, μετὰ τρυφηλὰ κινήματα, κἀμμία δέσποινα κἀλοκαμωμένη ἢ ἀστοῦ σύζυγος ταρναριστή, ἢ δέσποινας λεπτή καὶ μὴ μοῦ ἄπτου, ἢ κορίτσι ὀλοστρόγγυλο καὶ παχουλὸ, εἰς δύσιν χρυσῆν, πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος ἀυλακίῳ τὴν ὁδὸν μετὰ περιπόρφυρα χρώματά του, μετὰ τὴν μαρμαίρουσαν λευκότητα τῶν Ἀνακτόρων κατέναντι, τότε ποῦ ἄλλη θερμῶδεστέρα κορυφῶται κινήσις, ἢ ἔξοδος ἢ πανηγυρικὴ τῶν ἐργατῶν, ἢ μοδίστρες καὶ ἢ μοδιστρούλες, μετὰ κάποιον φοιτητὴν παρε-

νοχλοῦντα, μετὰ κάποιον ἐμποροῦπαλλήλον ἐρωτολογοῦντα καὶ βράδῳ πλέον, ὅταν τὰ σκότη τῆς νυκτὸς παλαίου πρὸς τὴν τελευταίαν ἀναλαμπὴν τῆς δύσεως, νέον θέαμα, νέα κινήσις πανηγυρικὴ, ἢ διέλευσις ἐργατῶν ἄρτι καταλιπόντων τὰ ἔργα των, ὑπαλλήλων μόλις ἀπελθόντων τῶν ἐργαστηρίων των, ἐνῶ λάμπουν ἀκόμη μερικὰ ὑελωτὰ καταστημάτων, ὅπου ἐν τῇ αἰγλή τῶν λαμπτήρων Ἄουερ καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, σελαγίζουσι τὰ πολυτιμώτερα τῆς τέχνης καὶ τοῦ λούσου εἶδη.

Ἐπειτα τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, σιγῇ ἄκρα κρατεῖ ἐκεῖ ἐπάνω, σπάνιοι εἶνε οἱ διαβάται, σφαλίστὰ τὰ ἐμπορικά, μανδαλοκλεισμένα τὰ μεγάλα καταστήματα, ποῦ καὶ ποῦ νὰ περᾶσιν κἀνείς, ν' ἀκουσθῇ τὸ βρόντημα τῶν τροχῶν ἀμάξης, χωρούσης κάτω πρὸς τὸν σταθμόν, ὅπου ἀρχίζει νέα κινήσις καὶ ζωὴ μετὰ τὰς βραγχὰς φωνὰς μεθύσων, μέσα εἰς τὰς φωτοβόλους ταξέρνας, εἰς τὰ ἀγροπνοῦντα χάνια, εἰς τὰ λαϊκὰ κουρέια, μετὰ τὸν ὄξυν συριγμόν τῶν ἐρχομένων τραίνων, μετὰ τὴν βαρεῖαν τοῦ τροχιοδρόμου διέλευσιν, ἢ θερμῶδες ζωὴ τοῦ διασκεδάζοντος ὄχλου, ἢ ἐκκωφαντικὴ κινήσις τοῦ ἐν σπουδῇ φεύγοντος, τοῦ ἐν ἀνυπομονῆσιν ἐρχομένου πλήθους.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

Ὡς αἴσιον αἰῶνὸν θεωρεῖ ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» τὸ ὅτι ἐπεφυλάσσετε εἰς αὐτὴν τὸ εὐτύχημα, ἅμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς νέαν φάσιν καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ νέου ἔτους, νὰ παρουσιάσῃ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς νέον ποιητὴν, τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει κ. I. N. Γρυπάρην, ἄγνωστον μέγρι τοῦδε εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν καὶ ἦδη πάνοπλον ἀποκαλυπτόμενον διὰ τῶν κατωτέρω παρατιθεμένων συννέτων, τῶν πρώτων ἐκ μεγάλης σειρᾶς, ὑπὸ τὸν εὐχαρακτῆριστον τίτλον «Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακόττες». Ταῦτα ἀπὸ τοῦ τίτλου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου, θὰ ξενίσωσι μὲν πιθανῶς τοὺς μὴ ἐννοοῦντας τὴν ποίησιν ἢ ὡς ἄθροισμα αἰσθηματικῶν κοινοτοπιῶν, τὴν τέχνην ἢ ὡς παράταξιν στίχων χαίνης λειότητος καὶ τὴν γλῶσσαν ἢ ὡς παράθεσιν μόνων τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων τῆς τρεχούσης κυκλοφορίας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἐν τῇ τύπῳ, ἀλλὰ θὰ καταθέξουν τοὺς αἰσθανομένους τὸ ἀληθῶς ὡραῖον ἐν τῇ ποίησει. Δὲν θὰ εἶνε ὑπερβολὴ ἂν εἴπωμεν ὅτι εἰς τοὺς τυχόν ἀναγνώσαντας τὰ περίφημα συννέτα τοῦ Γάλλου Ἐρεδιᾶ, οἱ στίχοι τοῦ κ. Γρυπάρη (ἀφιερούμενοι εἰς ἕτερον ἄξιον λόγου συννετογράφον, τὸν υἱὸν τοῦ περικλεοῦς Ρενάν) θὰ φανῶσιν ἴσως καὶ ὡς ὡραῖα νεοελληνικὴ ἀπήχησις, ὅχι αὐτῶν βεβαίως, ἀλλὰ τοῦ κάλλους αὐτῶν. Ἄλλὰ τὸ μέγα προσὸν τῶν στίχων τοῦ κ. Γρυπάρη δὲν εἶνε ὅτι ἐνθυμίζουσι τὴν τεχνοτροπίαν διαστήμου ἐν Γαλλίᾳ ποιητικῆς Σγολῆς, ἀλλ' ὅτι ἀποκαλύπτουν εἰς ἡμᾶς νέον ποιητὴν Ἑλληνα, πρωτότυπον καλλιτέχνην, προσωρισμένον, ἂν οὕτω αἰσίως ἐξακολουθῆσῃ τὸ ἔργον του ἐν βαθμιαίᾳ ἐξελίξει, νὰ πληρῶσῃ ἐπαίσθητόν κενὸν ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ ποίησει.

Σ. τ. Δ.

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

Στὸν Ary Renan.

1

ΣΑΛΩΜΗ

Σὲ ἀσφάλτου στρώματ' ἢ Μακῶρ καὶ πίσσας ὑψωμένῃ,
Στὴ Νεκρῇ Θάλασσᾷ βαθίᾳ φεγγόβολη γιορτάζει·
Μέσ' ἄγνωστοῦ χροκοποῦν τοῦ Ἀντίπα οἱ καλεσμένοι
Κι ὄξω, γυαλοπεριγίγιαλα, χορὸς δαιμόνων βράζει.

Πλοστίου φαιέρνου ὁ καπνὸς τὶς κεφαλὰς βαραίνει
Τῶν συμποτῶν. Μὰ ἔσπνιο αὐτὴ ἢ Ἡρωιδίᾳς πλαγιάζει
Στοῦ χροεμοῦ τὸ πάτωμα, κι ἀλόγια νάνεβαίνῃ
Τοῦ Γιοχανάν τὴν κάταρα γρικᾶ, ποῦ τὴ φρενιάζει.

Κι ὅπως νεροκαμένη ὄχια, μεσημερνὴ, τὴ γλῶσσα
Ἐτοῖ, μ' ὄσα τὰ κάλλη τῆς μάλλα στολιδία τόσα
Μέσ' ὁτὸν συμπόσιον πετᾶ τὴ θραφερῆ Σαλώμη.

Ρίγ' ἠδονῆς τάραθυμο κῦμα τῆς σάρκας φέρνει
Μὲ τὸ χορὸ. Μὰ τριόσθα στὴ φυλακὴ του—ὦ τρόμοι!
Σὲ χάρου μίνυμ' ὁ Ναζιρ τὴν κεφαλὴν του γέρνει.

2

ΡΟΔΟΠΗ

Τῆς πούλιας γέρν' ἀπὸ ψηλὰ τὸ ἐφτάδιπλο τᾶστέρι.
Ἐύπνα Ροδόπη—ταύγινο δροσόπαγο τινάζει
Τοῦ ὕπνου τᾶποκάρωμα. Ἐύπνα, κι ἀσπρογαλιάζει
Θαμπὸς ἀκόμα περούσες τὸ γλυκοχαραμέρι.

Ρόδα καὶ ρόδα ὁ ξανθὸς ὁ Ἥλιος θὰ σοῦ φέρῃ
Σὰν τὴν ἀγάπην του παλιά, πὸ νέα ἀπ τὸ χαλάζι.
Ἐμπρόβαλε καὶ μετὰ φίλι στο μέτωπο σοῦ βάζει
Στεφάνια δροσοστάλαγα τὸ ἐρωτικό του χέρι.

Νύχτα στὰ ποροφάραγα ἀκόμα βασιλεύει,
Τὰ σγουρὰ δάση, οἱ λαγγαδιές δὲ βλέπουσι ἦλιου ἀχτίδα
Καὶ ὁ Στρονιῶν χαμοσπυρὸς στὰ πόδια τῆς ζαλεύει.

Μὰ ἢ Ροδόπη ξέφωτη στυλώνει τὴν κορφή τῆς
Μεσουραίνης, καὶ πάνω τῆς—ὡσάν δροσοστάλιδα
Σὲ φύλλα ρόδου—ὁ στερνὸς γυαλίζει Ἀστροφεγγίτης.

3

ΥΠΝΟΥ ΔΑΚΡΙΑ

Μπρόβαλε μέρα λιβανὴ κι ὄνειροξεδιαλύτρα
Νὰ διώξῃς τὰ ἠδικώματα τοῦ ὕπνου ἀπὸ κοντὰ μου.
Μπρόβαλε μέρα, κοίμισε τὴν ὑπνοφαντασίᾳ μου,
Ποῦ ἐνῶ κοιμοῦμαι ξαγροῦνᾷ ἢ νυχτοπαρωρίτρα.

Γιατὶ νεκρούς, γιατί χλωμούς σὰ μαραμένα κίτρα,
Μέσ' ὁτὰ παράξενα πολὺ καὶ ἄγρια ὄνειρά μου,
Εἶδα καὶ τοὺς πενήντα γυιοὺς τοῦ παλαιοῦ Προιάμου
Καὶ τὴν Ἐκάβην ἐπάνω τους βουβὴ μοιρολογίτρα.

Δάκροι δὲν εἶχε στὸ στεγνὸν γεροντικό τῆς μάτι
Καὶ—μόσχον ἀξεθύματο—τὸν πόνο τῆς ἐκράτει
Μέσα στὰ στήθια τῆς κλειστὸν ἀπ τοὺς παλιούς τοὺς χρόνους

Μὰ ἐσύ, καρδιά μου, πέτρινη γιὰ τὰ δικά σου πάθη
Δάκρια ἀρχινᾶς στὸν ὕπνο σου νὰ χύνῃς γι' ἄλλου πόνους
Σὰν σταλαχτίτες τοῦ γκρεμοῦ ἀπ τῆς σπηλιάς τὰ βᾶθη!

4

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Σὰν ἄστρον τρεμοφέγγισμα, Ψυχή, στὴ σκοτεινιά σου,
Τὸ μούχρωμα, γιὰ σύθαμπα, μέσα στάπόσκια δάση—
Ἀντίκουσες τὸν Ἐρωτα στὸ γλυκανάδλεμιά σου.
Ξεχνᾶς τὴ γῆ· κι αὐτὸς γιὰ σὲ τὰ οὐράνια ἔχει ξεχάσῃ.

Κὰν ὄνειρο τὸν ἐβλεπες ποῦ οἱ πόθοι σου εἶχαν πλάσῃ
Μὴ δὲν πετοῦσε ἀληθινὰ μεδονυχτίς σιμά σου
Τὸ φτερωτό σου τῶνειρο, βαθιά νὰ ξαπόστάσῃ
Καὶ φέρῃ φῶς στὴ νιότη σου καὶ φλόγα στὴν καρδιά σου;

Μὰ ὁ πόθος σου ξεχείλισε κι ἀναψες τὸ λυχνάρι,
Τῆς γνώσεως τὸ ξυνόμυλο σ' ἐλάμπασε, παρθένα,
Κ' εἶδες—κάλλιο μὴν εἶχες διττὴ σάρκα ζωῆς νὰ πάθῃ.

Γιατὶ μπορεῖ, στὸ πολὺ φῶς, ποῦ σὰν μπουμπουκία ἀνοίγει
Τα μάτια τὰ παρθενικά τὰ βαριοκοιμισμένα,
Τὸ πιὸ γλυκὸ μας ὄνειρο καμιά φορὰ νὰ φύγῃ.

Πόλη 94.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ